

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἐκτὴ τοῦ Νοεμβρίου,
καὶρὸς Βουλευτηρίου.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνηῖα

Ποῦντος ἑξακόσα κι' ὀγδονταένα,
τόσαις προφητείαις πᾶνε 'στὰ χαμένα.

Διατιόντων ἀστέρων βροχή,
ποῦ τρομάζει καὶ νοῦς καὶ ψυχὴ.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς κυττάζουν πρὸς τὸ πέρας
τοῦ διαγού, ὀρίζοντας διαττοντας ἀστέρας).

Φ.—Τοὺς βλέπεις τοὺς Λεοντιδεῖς;
Π.— Δὲν βλέπω παρὰ σένα.
Φ.—Θαρρῶ τὰ ματοκιάλια μας πῶς εἶναι θαμπωμένα.
Π.—Ἐσὺ δὲν βλέπεις τίποτα;
Φ.— Δὲν βλέπω, βρὲ κενέφη,
τὸν οὐρανὸν ἐκάλυψαν λευκὰ καὶ μαῦρα νέφη.
Μήτε κομήτης ἔπεσε, μήτε τὸ σύμπαν 'χάλασε,
καὶ μένου ὡς καὶ πρότερον ξηραὶ, βουνὰ καὶ θάλασσαι,
μήτε τῶν ἀστρῶν ἔγινε κατακλυσμὸς ραχδαῖος,
μήτε τὴν χαίτην εἶδα κἄν μικροῦ λεοντιδεῶς.

Γιατί, ντουνηῖα, νὰ μὴν καῖς
καὶ νὰ μὴ λείψ' ἡ πάλη
τῆς ἀφιλότιμης ζωῆς
κι' ὁ πλοῦτος κι' ἡ κραιπάλη;

Γιατί, ντουνηῖα, δὲν ἔγινες ἀτμός, πυρονεφέλη,
νὰ λείψουν τὰ κορδῶματα κι' ἡ πόζαις τῶν ἐν τέλει,
τρεχάματα, συλλογισμοί,
καὶ τῶν στρατῶν ὀργανισμοί,
ὅπου μὲ τούτους χάνομαι, μοχθῶ καὶ παραδέρνω,
κι' ὁ νοῦς μου κλυδωνίζεται,
κι' ἀνάμεσα σ' ὀργανισμοὺς τοῦ Κόντη τὸ Κουβέρνο
στέκει καὶ βασανίζεται;

Γιατί καὶ τώρα, Φάλλμπ χαζέ,
προφήτης δὲν ἐφάνης;
γιατί σ' ἐπῆρε 'στὸ μέζε
καθένας μπεχλιβάνης;

Διὰ τὸν ὁ ψεύτης ὁ ντουνηῖας δὲν θὰ καὶ ποτέ του,
καὶ μήτε ἐγὼ θὰ τὸν ἰδῶ μετὰ τοῦ Περικλέτου

νὰ γίνη χεῖμαρρος πυρὸς,
φλογώδης καταρράκτης,
ἀέρας κούφιος, βρωμερὸς,
μηδὲν καὶ στάκτη στάκτης;

Συγκρούσεων ἀνατροπαὶ
δὲν θὰ συμβοῦν κι' ἐδῶ;
φτοῦ σου, ντουνηῖα καρακαχπὲ,
φτοῦ σου νὰ μὴ σὲ 'δῶ.

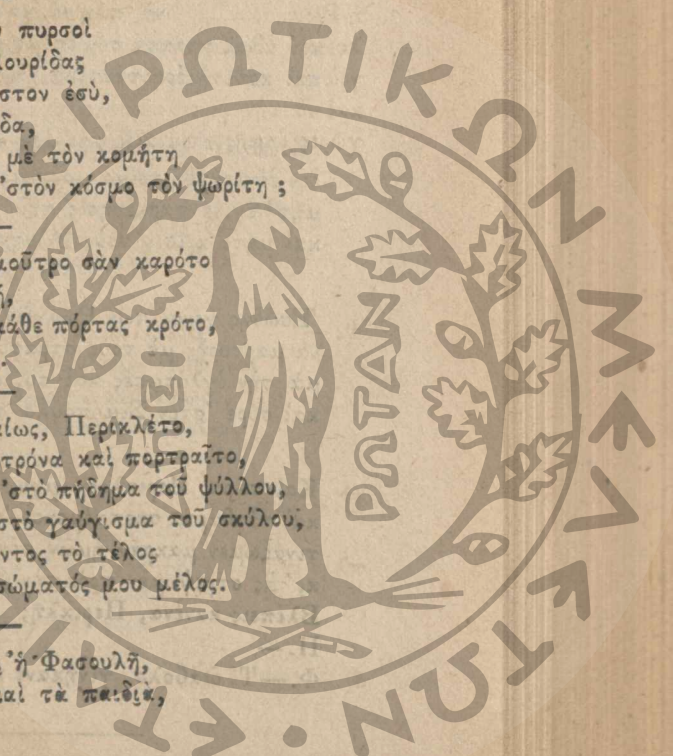
Πάντα λοιπὸν ἀκλόνητος 'στὰ πόδια σου θὰ στέκης
ἀχρεῖος καὶ ζευζέκης,
καὶ πλάσις ἐκ τῆς τέφρας σου δὲν θὰ φανῇ δευτέρα
καθ' ὅλα λαμπρότερα,
χωρὶς βασάνων βάσανα καὶ κοπετοὺς ὠδίνων,
πρὸ πάντων δὲ χωρὶς Ρωμηοὺς καὶ πλῆθη Φιλελλήνων;

Γιατί δὲν ἔκαψαν πυρσοὶ
καμμιὰ τῆς γῆς λουρίδας
μὰ πῶς τοῦλάχιστον ἐσὺ,
Ρωμαίικη Πατρίδα,
μονάχη δὲν 'κουτούλησες μαζί με τὸν κομήτη
κι' ἔμεινες πάλι γιὰ νὰ δρᾷς 'στὸν κόσμον τὸν ψωρίτη;

Κι' ἐπρόσμενα φαμελικῶς μὲ μούτρο σὰν καρτό
κομήτης νὰ φανῇ,
κι' ἐμβρόντητος ἐτρόμαξα σὲ κάθε πόρτας κρότο,
σὲ καθεμιὰ φωνή.

Ἄν ἔπεφτ' ἓνα μόνιπλο τυχαίως, Περικλέτο,
κι' ἂν κατὰ τύχην ἔτριξε πολτράιτο καὶ πορτραῖτο,
'στὸ κτύπημα τοῦ ρωλογίου, 'στὸ πῆδημα τοῦ φύλλου,
'στὴς γάτας τὸ νιαούρισμα, 'στὸ γαύγισμα τοῦ σκύλου,
ἐνόμιζα πῶς ἔφθασε τοῦ σὺμπαντος τὸ τέλος
κι' ἔτρεμε κάθε ξύλινον τοῦ σώματός μου μέλος.

Κι' ἐτρόμαξε κι' ἡ Φασουλῆ,
κι' ἐτρόμαξαν καὶ τὰ παιδία,

κι' ὁ Γκιούλ, μονάκριβο σκυλί,
ἦτον εὐκόλιος πολὺ
τῆς συντελείας τὴν βραδύα.

Κι' ἐκεῖ ποῦ περιμέναμε κι' εἶχαν καὶ μὲ τὰ χεῖλη μας,
ἦλθαν 'στὸ σπῆτ' οἱ φίλοι μας,
κι' οἱ ποιητὰί μας κι' οἱ πεζοί,
γιὰ νὰ τρακάρουμε μαζί.

Καὶ ὅς τοι κι' ἐμπαινόβγαίνουν, βρὲ Περικλῆ, 'στὸ σπῆτ',
κι' ἐξέχασαν τὰ χωράτα,
κι' ἕνας τὸν ἄλλον ἐρωτᾷ:
«καλὲ τὰ μάθατε καὶ σεῖς γιὰ τοῦτον τὸν κομήτη;»

Κι' ἐλέγοντο διάφοροι παρηγορίας λόγοι
κι' ἐγὼ πολλὰ τοὺς ἔλεγα μετὰ τῆς γυναικὸς μου,
κι' ἀδιάνοπα 'στὸ χέρι μου 'βαστοῦσα τὸ ρολόγι
κι' ἐπρόσμενα μὲ τὸ λεπτὸ τὴν σύγκρουσιν τοῦ κόσμου.

Σημαίνουν τὰ μεσάνυχτα, κι' οὐρὰ κοσμοχαλάστρα
δὲν φαίνεται καμμία,
πάλι θαρρῶ τὴν 'γλύτωσες, ὦ γῆ περιγελάστρα,
κι' ἀνθρώπων ἀτιμία.

Μεσάνυχτα καὶ τέταρτο, τὸ πᾶν ἀκόμη γρίφος,
κτυπᾷ κι' ἡ μία, τίποτα, κτυποῦν κι' ἡ δύο, τζίφος,
κτυποῦν κι' ἡ τρεῖς κι' ἡ τέσσερες, κτυποῦν κι' ἡ πέντε κι' ἕξι,
ἀκόμη ἄλλο, βρὲ παιδιὰ, κι' ἄμάν, Χριστὲ, κι' ἄς φέξῃ.

Φορέστε τὸ ταμπάρο σας καὶ πᾶμε 'στὴν ταρατσα μου,
τὴν ἐγλυτώσατε καὶ σεῖς κι' ὅλ' ἡ ξυλένια ράτσα μου.
Αὐγερινὸς ἐπρόβαλε, κανεὶς οὐρὰ δὲν βλέπει,
μαῦρος αἰθὴρ 'ξαστέρωσε,
νομίζω πῶς 'ξημέρωσε,
καὶ τὰ κοκρία κελαῖδουν κι' ἀκούω τὸ σαλέπι.

Πάλι τροχίζουν κόρακες αἱματωμένο νύχι,
σὰν κοφετὸ ὀπαθί,
αὐτὸς ὁ δύστυχος ντουινᾷ δὲν ἔχει τέτοια τύχη
νὰ πάη νὰ χαθῇ,
κι' εἶναι γραφτὸ τὸν δρόμο μας μὲ τάξι νὰ πηγαίνουμε
καὶ κάθε μέρα τακτικὰ νὰ τρώμε καὶ νὰ βγαίνουμε.

'Εσώθημεν ἐκ τῶν φλογῶν τοῦ καίοντος πυραύλου,
δὲν ἐπειράχθη τρίχα μας, εἰς ὅλα νηγεῖα,
μὴτ' ἐγίνε παραίτησις τοῦ ρέκτου Καραπαύλου,
καὶ μήτε κρίσις τοὺς Ρωμηλοὺς ἐτάραξε καμμία.

'Εσώθης γένος τῶν Ρωμηῶν μουρλό καὶ κανακάρικο
νὰ μαρτυρῇς μὲ τοὺς στρατοὺς καὶ τὰς διοργανώσεις,
μὰ τὴν ἐγλύτωσες καὶ σὺ, σκυλί μου κοκκαλιάρικο,
καὶ σὺρε 'στὸν Σιμόπουλο τὸν φόρο σου νὰ δώσης.

Καὶ τώρα, Περικλέτο μου, σωθέντες ἐκ πυρᾶς
καὶ τᾶφθαρτα σκεπτόμενοι 'στὸν κόσμον τῆς φθορᾶς,
τινάζομεν μακρὰν ἡμῶν τὸν ρύπον τὸν χυδαῖον
κι' ἄς στρέψωμεν πρὸς τὴν βροχὴν μικρῶν λεοντιδίων.
Βλέπεις κανένα, Περικλῆ;

Π. — Δὲν βλέπω, βρὲ τσιφούτη...
Φ. — Τί διάβολο 'γινέθηκεν κι' ἐχάθηκαν καὶ τοῦτοι;

Μακρόθεν ἔρχεται φωνὴ κι' ἀστέρες λάμπουν φωτεινοί.

Φων. — ὦ σεῖς κεφάλια παλαθὰ,
ποῦ κοκοβῶν σὰς λείπει νοῦς,
γιατὶ τὰ δρό σας τὰ στραβὰ
κυττάζουν πρὸς τοὺς οὐρανοὺς;

Γιατί, μωρὲ, δὲν βλέπετε τὰ Κεντρικὰ Ταμεία,
μόνο παραλυσάξατε μὲ τὴν 'Αστρονομία,
καὶ ψάχνετε μετὰ σπουδῆς
ἀπάνω 'στοὺς αἰθέρας
νὰ 'δῆτε τοὺς λεοντιδεῖς,
περαστικούς ἀστέρας;

Γιατί κυττάζετε 'ψηλὰ
καὶ δὲν κυττᾶτε χαμηλὰ;
'Εσεῖς τοὺς ἔχετε 'στὴ γῆ, τοὺς βλέπετε 'ἐδῶ πέρα,
διαβαίνουν καὶ φωτοβολοῦν 'μπροστὰ σας νύκτα 'μέρα,
καὶ τώρα τοὺς γυρεύετε 'στοὺς οὐρανοὺς ἀπάνω;...
μὲ γειὰ τὰ μάτια, χάχχες... φτοῦ σας μὴ σὰς βασανί.

Διάττοντες καθὼς αὐτοί,
βρὲ ξύλινα κεφάλια,
εἶναι δι' ὅλους ὄρατοί
καὶ δίχως ματοκιᾶλια.

Κυττᾶτε πῶς φεγγεβολοῦν
κι' ὁ κόσμος πῶς λαμπρύνεται...
ταίμπαις τὰ μάτια σας σφαλοῦν
καὶ δὲν τοὺς διακρίνετε.

'Ακόμη τοὺς διάττοντας δὲν βλέπετε τῆς γῆς,
θεόστραβοι πολέμαρχοι κι' ἀστέρων ἐκλογεῖς;
'Ακόμη τοὺς διάττοντας δὲν βλέπετε τοῦ κράτους;
τὸ φῶς δὲν σὰς ἐθάμβωσε τσαούτης ἀνταυγείας;
φτοῦ! νὰ χαθῆτε, ξάνα... γιὰ τέτοιους ἀομμάτους
χρειάζουν 'ἔδρα δώδεκα τῆς ὀφθαλμολογίας.

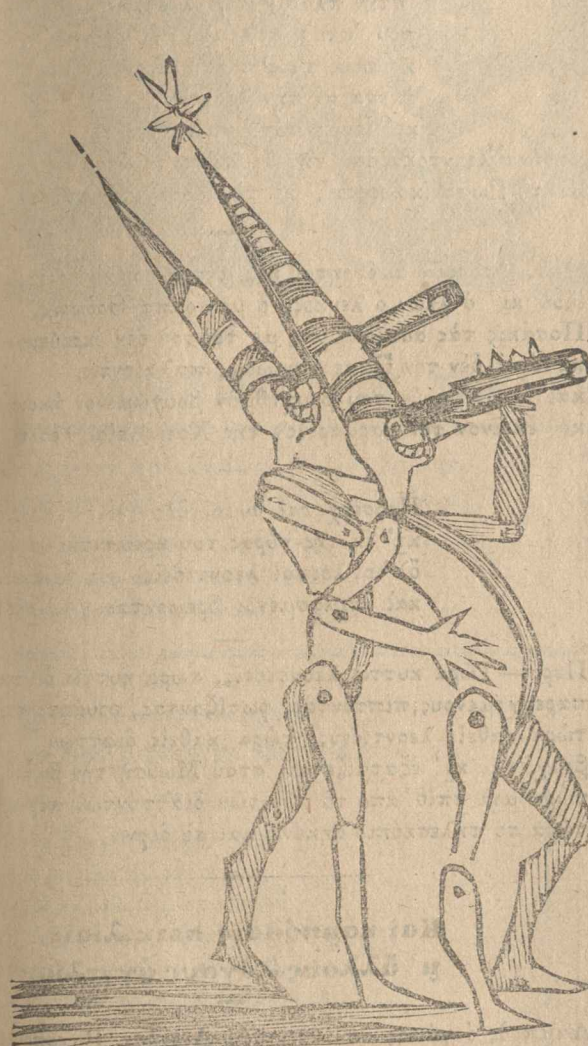
Πῶς δὲν τοὺς ἀνεκάλυψες, βρὲ Φασουλῇ ξεθέωμα,
μέσα σὲ τοῦτο τῶν Ρωμηῶν τὸ διαυγὲς στερέωμα;
'Εκείνους κι' ὁ κοινότερος τοὺς βλέπει συμπολίτης,
χωρὶς νὰ λέγεται Λαπλὰς καὶ Νεῦτων κι' Αἰγινήτης.

Κρῖμ' ἀστρονόμους μπουνταλὰ,
δὲν εἶσαι 'στὰ σωστά σου,
φθάνει νὰ στρέψῃς χαμηλὰ
καὶ θὰ τοὺς 'δῆς 'μπροστὰ σου.

Μὴ βλέπῃς 'στὸν ἀστερισμὸν τοῦ Λέοντος ἐκεῖ,
κύτταξ' ἐδῶ... διάττοντες περνοῦν πολιτικοί.
Κοτζάμ. Πρωθυπουργὸς περνᾷ καὶ Κόντες τῆς Κερκύρας
φωστήρ διάττων ὁδηγῶν διάττοντας φωστήρας.

'Ιδέτε τον, ζωντόβολα καὶ βάρη τῆς ἀρούρης,
ιδέτε τον πῶς προχωρεῖ,
καὶ δορυφόροι λαμπεροί
Σιμόπουλος, Καραπαυλὸς, Ρωμάνος καὶ Βαυδούρης.

Φωτὸς ὑψώνει κορυφὴν
καὶ μόλις ἔλθ' εἰς ἐπαφὴν
μετὰ τῆς γῆς τῆς εὐκλεοῦς τροπαίων αἰδίων,

ποῦ κάμινος νομίζεται,
πυροῦται κι' ἐξατμίζεται
ἐπ' ἐλαγίζοντας σωροὺς σφῶν Νομισματιῶν.

Καὶ τότε βλέπεις ἀπορῶν
τὸ φῶς τὸ μέγα κι' ἱλαρὸν,
τόσων κρανίων κένωσιν,
κενῶν στομάχων πλήρωσιν,
σιδηροδρόμων ἐνώσιν,
συμβάσεων ἀκύρωσιν,
νερὰ λιμνῶν καὶ ποταμῶν
νὰ πίνῃ κάθε κοιλαρὰς,
νεῖαν διαίρεσιν νομῶν,
'Αστρονομίας σοβαρὰς,
στολῆς καὶ φόρμας ἀλλαγῇ,
τῆς κρίσεως ἀποφυγῇ,
κι' ἄλλα σπουδαῖα καὶ νωπὰ
καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ.

Στρέψε, ζευγάρι ξύλινον, θρασύ καὶ κυνικόν,
κι' ἰδέτε τί διάττοντες πετοῦν ἀκτινοβόλοι...

περνᾷ κοτζάμ Σιμόπουλος τῶν Οἰκονομικῶν,
κι' αὐτὸς γιὰ δορυφόρο τοῦ τραβᾷ τὸν Καρατσάκη.

Σκύψε, σαλιάρη Φασουλῇ καὶ τέρας ἀποφύλιον,
περνᾷ κοτζάμ Σιμόπουλος, πρῶτος ἀστὴρ διάττων,
ποῦ τοῦπρεπε νὰ γαυρᾷ καὶ νὰ χῇ μονοπωλίον
τῶν ἐγκωμίων τοὺς καπνούς καὶ τῶν θυμιαμάτων.

Περνᾷ κοτζάμ Βαυδούρας, περνᾷ κοτζάμ Ναυτικός,
λεοντιδεὺς ἐρατεινός,
νέος Σεβδᾶχ θαλασσινός
καὶ τῆς θαλάσσης λύκος.

Περνᾷ κοτζάμ Βαυδούρας καὶ φέγγουν οἱ γυαλοὶ
καὶ κατακαίουν τὰ νερὰ μπαυρλότα καὶ δαυλοὶ,
μικρῶν μεγάλων καραβιῶν βογγᾷ τρομπομαρίνα,
τρέμει κι' ὁ Μοντεκούκουλης μαζί μὲ τὸν Φαρίνα.

Φριμάζει τῶν Ὀκεανῶν ἡ μυκωμένη πλάσις...
ἰδοὺ τον, ἐξατμίζεται 'αὐτὸ μέσον τῆς θαλάσσης,
καὶ μ' ἕνα βρόντο τρομερὸ
κάνει μιὰ τρύπα 'στὸ νερό.

Κοτζάμ Ρωμάναρος περνᾷ
φωτίζων ἔχνη φωτεινὰ,
λεοντιδεὺς ἀνέσπερος ὅσόν οὐρανὸν κυλίσται
καὶ πάει κι' ἀναλύεται
μέσα ὅτῃς Πόλις τὸ Γιλδιζ καὶ μέσα ὅτῳ χαρέμι
καὶ τὸ Ντιβάνι τρέμει.

Ἀνοίξετε τὰ μάτια σας, περνᾷ κοτζάμ Θανάσης,
ἀστὴρ παιδείας φωταυγούς, τῶν ἀνασσῶν ἀνάσσης.

Ἐμπρὸς τοῦ σκύβει κεκυφώς
ὁ κόσμος τῶν λογάδων,
ἰδοὺ τῶν φώτων σας τὸ φῶς
καὶ τὸ δαδί τῶν δόδων.

Σὲ μοναστήρια καὶ σχολὰς περιλαμπῆς μαρμαίρει,
τρίβουν νταυλοκαλόγεροι ἔμπροστά του τὸ πιπέρι,
ὅτῳ διὰ τοῦ μονάχῃ τῆς ἀνοίγει κάθε πόρτα,
πρὸ τοῦτου πᾶς λεοντιδεὺς διάττων μένει νάνος,
τοξεύει τὰς ἀκτῖνας του κατὰ τοῦ Δελαπόρτα
καὶ πάει κι' ἐξατμίζεται ὅτῃς Ἀθηνᾶς τὸ κρᾶνος.

Καὶ θαμβόνηται καθεὶς
καὶ φωνάζει θαμβωθείς:
«ἄστρο μου καμαρωτὸ,
φέγγε μου νὰ περπατῶ,
νὰ πηγαίνω ὅτῳ Σχολειᾷ
νὰ μαθαίνω γράμματα,
πετροπόλεμο, βιολιά,
κι' ἄλλα τέτοια πράγματα».

Μὰ ποιοὺς ἀστέρας νὰ σᾶς πῶ καὶ ποιοὺς νὰ δείξω πρώτους
ἀπὸ τοὺς διαλύσαντας τὸν παγετὸν τοῦ σκότους;
Ἰδέτε, φθάνουν ἄμετροι, πυκνοὶ, παντοειδεῖς,
κι' ὁ τῆς Ἑλλάδος οὐρανός,
ὁ κυανοῦς, ὁ φωτεινός,
πυροῦται μὲ διάττοντας καὶ μὲ λεοντιδεῖς.

Ὁ Φα-. Φωνὴ μακρόθεν ἀντηχεῖ
καὶ διελύθ' ἡ πλάνη,
καὶ τῶν ἀστέρων ἡ βροχὴ
ὅτῳ μάτια μας ἐφάνη.

Σὺ τὰ στραβά μας ἀνοίξεις, φωνὴ τῶν μυστηρίων,
κι' ἴδαμε φῶς ἀληθινόν
κάτω ὅτῃν γῆν τῶν Ἀθηνῶν,
τὴν γῆν τῶν φώτων, τοῦ πυρός, τῶν ἀσφελῶν πυρείων.

Ὡ Περικλέτο μασκαρᾷ,
ποῦ κάθεσαι κι' ἀστρονομεῖς,
τώρα φανήκαν καθαρά,
τώρα τοὺς ἴδαμε κι' ἐμεῖς.

Ὅρες κι' ἐγὼ, μὰ νὰ καὶ σὺ, ποῦ ψάχνεις ὅσους αἰθέρας,
γι' αὐτὴ τὴν στραβομάρα μας μᾶς ἔπρεπαν βραβεῖα,
τόσον καιρὸ δὲν βλέπαμε ἔμπροστά μας τοὺς ἀστέρας
σὰν νᾶχαμε, βρὲ Περικλῆ, τὰ μάτια τοῦ Τωβία.

Σπάσε τὸ ματοκιάλι σου
καὶ κτύπα τὸ κεφάλι σου.
Τόσαις ἀστρονομίαις μας ἐπήγανε τοῦ κάκου,

καὶ τώρα, Περικλέτο μου, βλέπε τριγύρω κι' ἄκου
πῶς πέφτουν οἱ λεοντιδεῖς μὲ σμερδαλέον βρόντον
ὅτῃν πλάσιν τῶν λεόντων,
ποῦ ὅτῳ πολέμου τὴν βροντὴν
κούφους τοὺς πόδας αἶροντες
ἐπέταξαν τὴν λεοντὴν,
κι' ἴδαμε τότε χαίροντες
καθένα λεοντόκαρδον τῆς λίμας πατριώτην
μὲ τὸ Ρωμαῖκο πετσί, μὲ τὴν δορὰν τὴν πρώτην.

Ἰδοὺ, πετοῦν ἀμέτρητοι καὶ μέτρα σὰν ἔμπορῆς,
ἰδοὺ κι' ὁ λέων ὁ λευκός, ὁ μπάρμπα-Θοδωρῆς.
Ποσάκις τὰς ἀσπίδας μας μὲ τοῦτον δὲν ἐκρούσαμεν,
ποσάκις δὲν τὸν ἴδαμε μανιωδῶς παλαίοντα,
καὶ ὅτῳ βαρύν τοῦ βρυχηθμὸν βρυχώμενον ἠκούσαμεν
κι' ἐκείνον τὸν μαρμαρίνον τῆς Χαιρωνείας λέοντα.

Προσέρχεται θυμοειδής
κι' ἐκ τῆς οὐρᾶς του κρέμονται
ὅλ' οἱ λοιποὶ λεοντιδεῖς
καὶ κρεμασμένοι βρέμονται.

Περ. — Τώρα κυττῶ λεοντιδεῖς, τώρα κυττῶ διάττοντας,
παρερχομένους, πίπτοντας, φωτίζοντας, φρυάττοντας,
τώρα καθεὶς λεοντιδεὺς, τώρα καθεὶς διάττων
βρυχᾶται κι' ἐξατμίζεται ὅτῳ Μωϋσῇ τὴν βᾶτον,
τώρα μὲ σπῖθ' ἀπὸ τὸ πῦρ τῶν διαττόντων πέρνω,
τώρα τὸ τηλεσκόπιο σηκώνω καὶ σὲ δέρνω.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Δαμπρὸς ὁ γάμος τοῦ γνωστοῦ Διονύση Ρηγοπούλου,
Καθηγητοῦ διαπρεποῦς τῶν μαθηματικῶν,
μὲ τὴν Μαρίκαν τὴν ἀδράν, κόρην Κωνσταντοπούλου,
ἐπέραστον εἰς χάριτας κι' εἰς πλοῦτον ἠθικόν.
Κι' ὁ Φασουλῆς ἀνάμεσα σὲ τόσους ποδογύρους
μ' εὐχὰς τὸ ζεῦγος ἔρrane πολλὰς καὶ διαπύρους.

Νέον Ὁδεῖον μουσικόν
καθ' ὅλα καλλιτεχνικόν
τῆς Λόττνερ τῆς περιφανοῦς κλειδοκυμβαλιστρίας,
ὅπου λαμπρὰς ἀνέδειξεν ὡς τὴν μαθητρίαν.
Ἐγκαίνια μετὰ πομπῆς ἐτέλεσ' ἐξαιρετοῦ
κι' ἦτο παρὼν κι' ὁ Φασουλῆς ἐν μέσῳ τοῦ μπουκέτου.

Ἐποδηματοποιεῖον Ζωγιόπουλου θαυμάσιον,
πρῶτον ὅλων τῶν γνωστῶν,
εἰς τὸν δρόμον τοῦ Σταδίου, ἀριθμὸν ἐξήντα φέρον,
τύπος χάριτος καὶ τέχνης τῶν εἰδῶν τῶν νεωτέρων,
γιὰ μικροὺς καὶ γιὰ μεγάλους, γιὰ κυρίους, γιὰ κυρίαις,
στερεότης καὶ κομψότης, τζόγαις καὶ κοκεταρίαις.
Ἐκεῖ βρῖσκει κάθε πόδι τὸ παπούτσι ποῦ τοῦ πρέπει,
χαίρεται κανεὶς σ' ἐκεῖνο τὴν πατούσα του νὰ βλέπῃ,
μήτε ρόζο δὲν σοῦ κάνει, μήτε κάλο σιχαμένο,
ὅτῳ Ζωγιόπουλο παπούτσι κι' ἔχε τὸ καὶ μπαλωμένο.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτην,
ἀριθμὸς τριαντάτριά, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.